

Het is, achteraf gezien, misschien te betreuren dat de Geallieerden in Algerië niet verder oostwaarts geland zijn dan in Algiers. De Engelsen hadden zo dicht mogelijk bij Tunesië willen landen: in Philippeville en Bône, maar dat had de Amerikanen te riskant geleden. Het werd 11 november voor een eerste Engels detachement beoosten Algiers aan land ging: in Bougie, maar toen waren de Duitsers al twee dagen bezig op het vliegveld van Tunis te landen. De Fransen boden er geen weerstand. Zij trokken westwaarts terug, hopeno dat zij samen met de Geallieerden in staat zouden zijn, de Duitsers te verdrijven. Het werd evenwel eind november voor de eerste Geallieerde aanval op Tunis ingezet kon worden. De stad werd tot op 25 km genaderd, maar Geallieerden en Fransen tezamen bezaten de kracht niet om de eenheden van de *Wehrmacht* te verslaan. Eind december bevonden zich ca. zestigduizend Duitsers en Italianen in Tunesië; meer dan 200 tanks hadden zij tot hun beschikking. Het tekort aan spoorwegmaterieel en vrachtauto's alsmede de zware regens maakten het de Geallieerden onmogelijk om dat Tunesisch bastion met kracht aan te pakken. Zeker, op de lange duur behoefde zulks voor de Geallieerde zaak niet ongunstig te zijn (hoe meer krachten Hitler en Mussolini in Tunesië zouden samentrekken, des te groter zou hun uiteindelijk verlies worden), maar zulks maakte het feit niet ongedaan dat het strategische doel dat men zich met de landingen in Frans Noord-Afrika gesteld had: snel naar Tunesië oprukken en dan de Duits-Italiaanse strijdmacht in Libye in de rug aanvallen, niet bereikt was. Eind januari kon die strijdmacht zich in goede orde bij de Duitsers en Italianen voegen die zich al in Tunesië bevonden. Een en ander betekende dat de Middellandse Zee in het centrum nog steeds versperd bleef voor de Geallieerde scheepvaart.

Zo stelde, na die inspirerende 8ste november, het nieuws uit Noord-Afrika de publieke opinie in bezet Nederland eigenlijk weken-, ja maandenlang teleur. Grote overwinningen bleven uit.

Inmiddels hadden gebeurtenissen aan het Oostelijk front voor een nieuwe injectie van optimisme gezorgd.

In de loop van '42 waren de naar de Oeral en verder oostwaarts verplaatste